

være forjæmt, eller der kan være set forkert paa Sagen, mener jeg, at under de ny Forhør, der optages, er der intet i Bejen for, at man kunde give den beskaffede Defensor Afgang til at være til Stede og hjælpe den, han skulde forsvare. Men det er noget helt andet, end om man vilde give denne ubetingede Afgang paa Forundersøgelsens Stadium. Jeg tror, det vilde være ganske i Strid med den nuværende Retsmaksime, og jeg tvivler om, at det under et hvilket som helst nyt System kunde tilstedes i det Omfang, som det forudsættes her.

Endelig er jeg heller ikke ganske sikker paa, at det kunde være uden Betænkelighed at give de kommunale Tillidsmænd en saa uindskrænket Afgang til til enhver Tid at gaa ud og ind i Varetægtsarresten. Jeg kunde dog tænke mig, at der kunde opstaa Misbrug.

Hvad endvidere Reglerne om Anholdelse angaar, ere de jo affattede saaledes, at de begrænse Politiets Myndighed i meget høj Grad. Nu er det jo ganske sikkert, at man skal gøre, hvad man kan, for at undgaa vilkaarlig Anholdelse, men paa den anden Side maa man dog vistnok ikke gøre Politiet saa ængstelig, at Følgen deraf bliver, at det ikke tør gribe til paa det rette Tidspunkt, thi mangen en Forbryder kan da undslippe. Det turde dog være, at man ved den endelige Fastsættelse af disse Regler maatte dog nok kunde gaa ud fra den Grundlægtning, at selv om af og til en kortere Tids ubegrundet Anholdelse skal indtræffe, er det et Onde, som de enkelte Individider bør bære for Samfundets Skyld. Jeg siger blot, at alt for strenge kan man ikke gøre disse Regler, uden at man kommer til at virke hemmende paa Retshaandhævelsen.

Disse saa Bemærkninger, jeg her har gjort, gaa altsaa ud paa, at der findes enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, der vistnok ere uførenelige med ethvert Retsystem, andre, som ikke ere førenelige med vort nuværende Retsystem, og saa adskillige andre, som trænge til en nøje og grundig Overvejelse, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Sagens Overgang til 2den Behandling.

Det. Hansen: Som den ærede foregaaende Taler har jeg ganske vist ikke noget videre Haab om, at denne Sag skulde kunne føres igennem i denne Samling, det afhænger jo, som den ærede Taler sagde, af, om vi skulle sidde sammen det meste af Sommeren, og det er vel forhaabentlig ikke Meningen. Men jeg vil dog bringe den ærede sidste Taler en Tak, fordi han virkelig har

lagt for Dagen en Vilje til at behandle dette Emne paa en alvorlig og indgaaende Maade. Kan det ikke gøres i denne Samling, saa kunne vi maasse gøre det i næste Samling. — Naar det ærede Medlem bemærkede, at det var et paafaldende Tidspunkt, denne Sag var kommen frem paa, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at Sagen kom frem i Hjør i Oktober Maaned paa en Tid, hvor Proceskommissionens Arbejder paa langt nær ikke vare saa vidt fremmede, at man endog blot med nogenlunde Sikkerhed kunde sige, naar de vilde blive afluttede. Nu er der i Vinterens Løb arbejdet meget energisk fra Proceskommissionens Side, og efter, hvad der foreligger for det andet Ting — jeg gør mig altsaa ikke skyldig i nogen Indiskretion ved at sige det — er det Tidspunkt vel ikke saa fjænt, da Proceskommissionen kan afslutte sine Arbejder. Men, mine Herrer, dermed er der jo langt tilbage, til vi saa Retsplejen reformeret. Først skal Justitsministeren — hvem det nu bliver, en venligst finde eller en modvillig Justitsminister — sætte sig ind i det meget udførlige Arbejde, som Proceskommissionen leverer, muligvis foretage Modifikationer, og derefter skal Sagen saa vandre sin Vej gennem Rigsdagen, gennem begge Ting. Da her er Tale om et Kommissionsarbejde paa maasse flere tusinde Paragraffer, ville de Herrer indse, at det ikke kan ventes, at det kan gaa saa meget hurtigt gennem Rigsdagen, og naturligvis maa der ogsaa gives et Tidsrum til Sagens Forberedelse, man kan ikke lade den træde i Kraft straks. Jeg antager saaledes, at man næsten vil være sangvinst, hvis man tror, at vi saa vor Retspleje, navnlig den kriminelle, reformeret i de første 4—5 Aar, det er da det allermindste. — Man har nu ment, at dette Forhold med Hensyn til Varetægts- og Anholdelsesarrest havde udvirket sig paa en saadan Maade, at det var blevet næsten en Landeplage, og jo før man kom bort fra det, des bedre. Derfor har man ment, at da det er en Materie for sig, som i Virkeligheden meget godt kunde behandles af Lovgivningsmagten uden Hensyn til, at de andre store Principper i Retsplejen blive forandrede, burde der lovgives derom. Selv om vi i øvrigt gik ud fra, at vi vilde beholde den Procesmaade, vi have nu, synes det mig en ganske naturlig Tanke, at man tog dette begrænsede Emne frem som en Opgave for Lovgivningsmagten for at rette de værste Fejl.

Nu gjorde den sidste ærede Taler en Bemærkning, som ogsaa er kommen frem i det andet Ting, det er den, at den Reform, man her foreslaar med Hensyn til Anholdelse